

FREE CINEMA

145

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

**WE DON'T
BELONG
IN THIS
SHITHOLE.**

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

BIRDMAN
Ή (Η ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ
ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΑΦΕΛΕΙΑΣ)

ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

5 ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΧΡΥΣΗ ΣΦΑΙΡΑ®
ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ
ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΣΕΝΑΡΙΟΥ • Α' ΑΝΔΡΙΚΟΥ ΡΟΛΟΥ • Β' ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΡΟΛΟΥ • ΚΑΛΥΤΕΡΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ
ΗΤΑΝ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΠΟΥ ΕΣΠΑΣΕ ΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

ΜΠΕΝΕΝΤΙΚΤ ΚΑΜΠΕΡΜΠΑΤΣ
ΚΙΡΑ ΝΑΪΤΛΙ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΙΜΗΣΗΣ

THE IMITATION GAME

SPENTZOSFILM

BLACK BEAR PICTURES PRESENTS IN ASSOCIATION WITH FILMNATION ENTERTAINMENT A BLACK BEAR PICTURES PRODUCTION A BRISTOL AUTOMOTIVE PRODUCTION "THE IMITATION GAME" BENEDICT CUMBERBATCH KEIRA KNIGHTLEY MATTHEW GOODE BORY KINNAR
WITH CHARLES DANCE AND MARK STRONG COSTUME DESIGNER NINA GOLD HAIR STYLIST IVANA PRIMORAC EXECUTIVE PRODUCERS SAMMY SHELDON OUFER PRODUCED BY ANASTASIA DJURKOVIC EDITOR ALEXANDRE DESPLAT EXECUTIVE PRODUCERS WILLIAM GOLDBERG, A.C.E. EXECUTIVE PRODUCERS OSCAR FAURA PRODUCED BY PETER WESLOP EXECUTIVE PRODUCERS GRAHAM MOORE
WRITTEN BY NORA GROSSMAN PRODUCED BY IWO OSTROWSKY EXECUTIVE PRODUCERS TEDDY SCHWARZMAN EXECUTIVE PRODUCERS GRAHAM MOORE EXECUTIVE PRODUCERS MORTEN TYLDUM

3
BLACK BEAR
PICTURES

DOLBY
DIGITAL

© 2014 BBP IMITATION, LLC

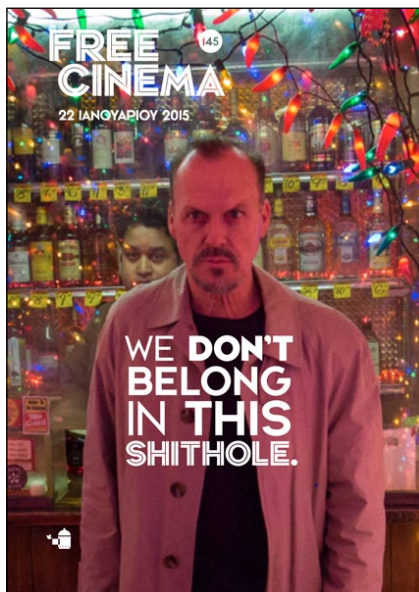
FILMNATION
ENTERTAINMENT

seven
FILMS

ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΟΤΖΕΣ ΑΛΑΝ ΤΙΟΥΡΙΝΓΚ, ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΠΟΥ ΚΥΚΛΟΦΕΡΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΠΑΔΟΣ
REVIEWS CODE

22 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015

FREE CINEMA

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #145
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

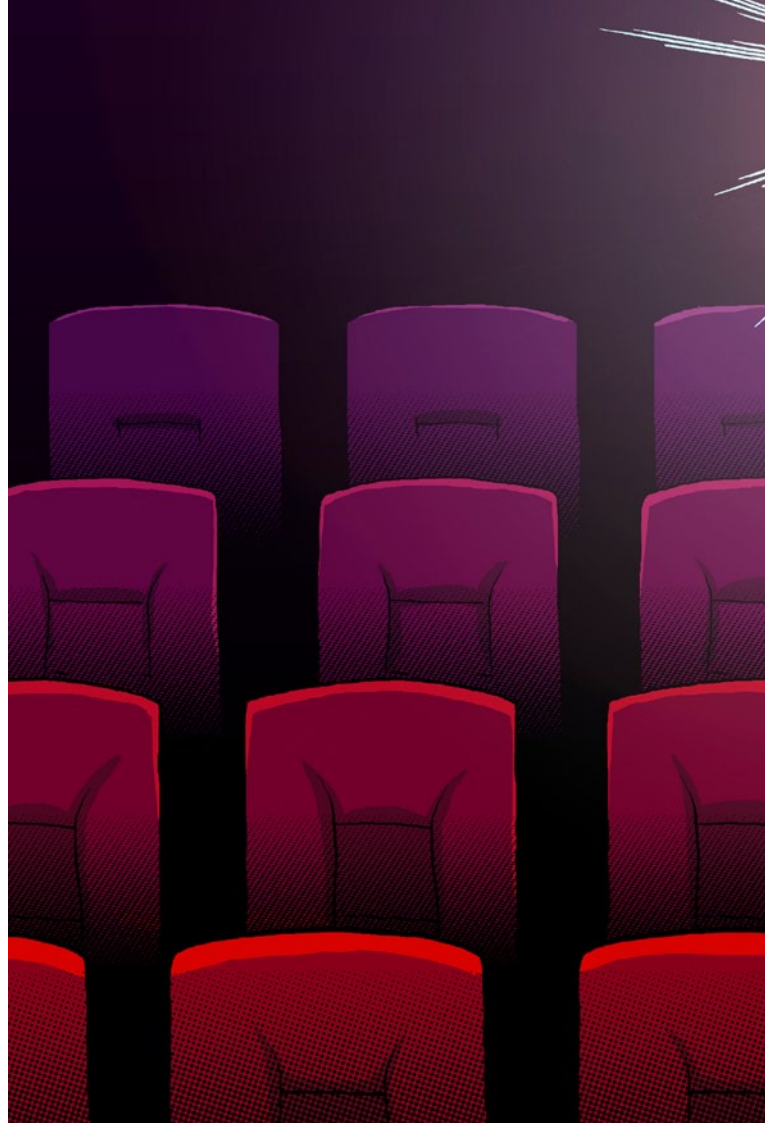
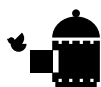
The Comeback

Κείμενα

Κατερίνα Ανδρεάκου

Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2015 FREE CINEMA

All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβαση (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Μερικές φορές πρέπει να ξεχνάμε τον όμορφο (λέμε τώρα...) κόσμο του κινηματογραφικού ψεύδους και τη φυγή μέσα απ' αυτό. Υπάρχει και μια αληθινή ζωή που πρέπει να μην αφήνουμε να φεύγει από τα χέρια μας. Διαφορετικά, τι νόημα έχει να μένουμε... εν ζωή;

Τα τελευταία χρόνια αντιμετώπισα για πρώτη φορά στη ζωή μου την εικόνα των ανθρώπων που τρώνε οτιδήποτε βρουν **μέσα από σκουπίδια**, παντού στο κέντρο της Αθήνας, μέχρι και σε διάφορες γειτονιές, πλέον. Δεν είναι λαϊκισμός το να το αναφέρει κανείς, ούτε και έχει νόημα να το κρύβουμε μεταξύ μας. Δεν είναι κάποιου είδους κοινό μυστικό η αύξηση των αστέγων, των ανθρώπων που κοιμούνται σε παγκάκια ή σε γωνίες κτιρίων που παρέχουν μια στοιχειώδη ζεστασιά. Κάποτε ήταν ξένοι οι περισσότεροι από αυτούς. Σήμερα είναι Έλληνες. Οικονομικοί «μετανάστες» της φτώχειας.

Ούτε και οι φίλοι που **χάνουμε** γιατί δοκιμάζουν μια καλύτερη τύχη και ένα μέλλον με προοπτικές στο εξωτερικό αποτελούν μυστικό, πια. Συνήθως, δεν είναι πραγματικά καλύτερα τα πράγματα

στη νέα τους «πατρίδα». Αλλά δουλεύοντας, στο πέρασμα του χρόνου, προκύπτει μια αναγνώριση της αξίας σου και μια δικαίωση, που εδώ κανείς δεν προστατεύει και δεν επιβραβεύει με τον οποιοδήποτε τρόπο. Το έχουν δει να συμβαίνει σε άλλους ανθρώπους και το τολμάνε. Θέλει δύναμη το να φύγεις, κακά τα ψέματα.

Εμείς που μέيناμε εδώ, δεν είπαμε ότι θα αρκεστούμε σε έναν ρόλο «οσιομάρτυρα», που θα υποταχθεί ολοκληρωτικά σε μια πολιτική μετατροπής της χώρας σε κατώτερης μορφής **αποικία** της «ενωμένης» Ευρώπης της Γερμανίας. Γιατί υπάρχουμε και εμείς που δεν φταιξάμε. Και έχουμε ακόμη δύναμη, θέληση, φωνή και δικαιώματα. Δεν θέλουμε να μετράμε μόνο θύματα, δεν θέλουμε να ζούμε δίπλα σε ζωντανούς νεκρούς, δεν θέλουμε να κυκλοφορούμε σε πόλεις φαντάσματα. Δεν θέλουμε απειλές και φόβο, δίχως τελειωμό. Θέλουμε να **ελπίζουμε**. Και την Κυριακή θα ψηφίσουμε. Γιατί και η ίδια η ζωή το θέλει το happy end της. Από εκεί έξω το «έκλεψε» και το σινεμά, ξέρεις...

Ηλίας Φραγκούλης

BIRDMAN Ή (Η ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ ΑΡΕΤΗ ΤΗΣ ΑΦΕΛΕΙΑΣ) (2014)

(BIRDMAN OR (THE UNEXPECTED VIRTUE OF IGNORANCE))

Είδος

Σουρεαλιστική Κωμωδία

Σκηνοθεσία

Αλεχάντρο Γκονζάλες
Ινιάριτου

Καστ

Μάικλ Κίτον,
Έντουαρντ Νόρτον,
Έμμα Στόουν,
Ζακ Γκαλιφιανάκις,
Άντρεα Ραϊζμπορου,
Έιμι Ράιαν,
Νάομι Γουάτς

Διάρκεια

119'

Διανομή

ODEON

CONTROVERSY

Δύο αντίπαλες, διχαστικές κριτικές.

Ποια είναι για σένα; Τολμάς να δεις ή να μη δεις την ταινία αυτή; Ποιον από τους δύο θα δείξεις, αφού πας σινεμά; Το FREE CINEMA σε βάζει στο δύσκολο ρόλο του τελικού κριτή!

του Ηλία Φραγκούλη

Πρωταγωνιστής σε παλιότερο blockbuster - franchise του Χόλιγουντ, αγωνίζεται να στήσει θεατρική παράσταση στο Μπρόντγουεϊ, μπας και κάνει το ποιοτικό του comeback.

Η έννοια του **δυσάρεστου** είναι αμφίσημη. Το δυσάρεστο μπορεί να ταυτίζεται με ένα αληθινά στενάχωρο συναίσθημα, αλλά μπορεί και να ταιριάζει σε μια εμπειρία διόλου ευχάριστη. Συνήθως, οι ταινίες του Αλεχάντρο Γκονζάλες Ινιάριτου καλύπτουν και τις δύο περιπτώσεις (μιλώ από προσωπική πείρα)! Από την προηγούμενη σκηνοθετική του δουλειά, το «Beautiful» (2010), εγκατέλειψε την αίθουσα λίγο μετά την πρώτη ώρα της προβολής του φιλμ. Είναι κάτι που κάνω σπάνια. Αλλά η εμπειρία ενός δραματικού έργου στο οποίο το ανθρώπινο θανατικό και κάθε είδους νόσοι γίνονται «παντεσπάνι» προς κατανάλωση φεστιβαλικής μιζέριας και δυστυχίας, τη στιγμή που ο δημιουργός του σκηνοθετεί πανάκριβα, φαντασμαγορικά και άκρως διασκεδαστικά sports τα οποία διαφημίζουν major προϊόντα και πολυεθνικές εταιρείες, «στραβώνω» άσχημα.

Κανείς δεν αντιλέγει ότι πρόκειται περί βιρτουόζου σκηνοθέτη. Αυτή η δυσάρεστη, προκάτ οδύνη που περιφέρεται ασυγχώρητη σε ολόκληρη τη φιλομορφία του, όμως, έπρεπε κάποτε να σταματήσει, διαφορετικά η μανιέρα του θα εξωθούσε στα άκρα ακόμη και τη φάρα των κριτικών που τον

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Δεν ξέρω, ρε μαν. Ήταν ένας τύπος σ' ένα θέατρο και μιλούσε με έναν άνθρωπο πουλί κι έβγαине στον δρόμο με το βρακί του. Φοβήθηκα μην έβγαине από κάπου και η Θέμις Μπαζάκα...

προσκύνησαν από νωρίς και ποτέ δεν τον κακοκάρδισαν. Το κοινό, πάντως, τον πήρε χαμπάρι στο «Beautiful» και πήρε αποστάσεις. Τέσσερα χρόνια μετά (κι ύστερα από ένα... «πυροβολημένο» διάλειμμα με το πειραματικό μικρού μήκους «Naran Ja» του 2012), ο Ινιάριτου επιχειρεί το μεγάλο βήμα προς... κάτι άλλο! Και καταπιάνεται με τον κόσμο της showbiz, σε μια φαινομενικά κωμικών τόνων παρωδία των παρασκηνίων μιας θεατρικής παράστασης του Μπρόντγουεϊ, που από τη μια ειρωνεύεται τα στερεότυπα του εμπορικού Λος Άντζελες και από την άλλη κουνάει το δάχτυλο προς την πιο καλλιτεχνική Νέα Υόρκη. Η ίδια η ταινία, άλλωστε, φέρει το logo της Fox Searchlight, του «ανεξάρτητου» division ενός major studio! Οποία ειρωνεία...

Το «Birdman» ξεκινά με ένα πλάνο στο οποίο ο Μάικλ Κίτον αιωρείται (κυριολεκτικά) εντός καμαρινίου, σε στάση yoga, με μια φωνή να διερωτάται: «Πώς καταλήξαμε εδώ; Αυτό το μέρος είναι φρικτό!». Ο θεατής θα βρεθεί αντιμέτωπος με παρόμοια ερωτήματα και διαπιστώσεις μέσα στο επόμενο κιάλας ημίωρο... Γιατί, μπορεί τα «καινούργια ρούχα του αυτοκράτορα» Ινιάριτου να έχουν άλλη, πιο ευχάριστη όψη, όμως, όπως συνηθίζει, ο ίδιος τοποθετεί εαυτόν πιο πάνω **και** από σενάριο **και** από την ίδια την ταινία, εν τέλει. Ολόκληρο το φιλμ αποτελείται από μεγάλα μονοπλάνα (όπου θα **βλαστημήσεις** τον εφευρέτη της Steadicam!) που έχουν μονταριστεί έτσι ώστε το «Birdman» να μοιάζει με... μια τεράστια σκηνή, η οποία διαδραματίζεται επί το πλείστον στο εσωτερικό ενός θεάτρου. Σε πολλές στιγμές, αυτό το gimmick καπελώνει ακόμη και τα συναισθήματα ανωτερότητας που επιδεικνύει με αυτό το νέο του «επίτευγμα» ο Ινιάριτου.

Αν μείνουμε αποκλειστικά και μόνο στον χώρο δράσης της ταινίας ως σχόλιο προς τη ζωή και την Τέχνη, τότε το «Όλα για την Εύα» (1950) του Τζόζεφ Λ. Μάνκιεβιτς έως και η «Συνεκδοχή της Νέας Υόρκης» (2008) του Τσάρλι Κάουφμαν, αποδεκατίζουν ολοκληρωτικά το εγχείρημα του Ινιάριτου. Το τελευταίο, μάλιστα, με μηδέν οσκαρικές υποψηφιότητες στην εποχή του, δείχνει να ειρωνεύεται τόσο... δυσάρεστα τις 9 (!) υποψηφιότητες του «Birdman», ενός φιλμ επιδερμικά εύπεπτο και λαμπερού σαν πυροτέχνημα, που αγωνίζεται να εφεύρει έναν έσω κόσμο για τον κεντρικό του ήρωα, απογειώνοντάς τον προς τεχνητές, σουρεαλιστικές διεξόδους του φαντασιακού όποτε η ψυχανάλυσή του δεν οδηγεί σε τίποτε το ουσιαστικό και συνειδησιακό. Άραγε, εκείνη την ταινία του Κάουφμαν, άντεξαν να την παρακολουθήσουν ποτέ οι υμνητές τούτου εδώ του έργου;

Υπάρχουν δύο - τρεις σκηνές στις οποίες το... δυσάρεστο με **έπνιγε**. Προφανέστατα, η μια είναι ο διάλογος με την κριτικό θεάτρου στο bar, ο οποίος αποτυπώνει ένα βαθύ μίσος του Ινιάριτου προς το επάγγελμα αυτό. Η κριτικός (της Λίντσεϊ Ντάνκαν) δε νοιάζεται για τη δουλειά του ήρωα και τον απειλεί πως θα του καταστρέψει την παράσταση με αυτά τα οποία πρόκειται να γράψει... πριν καν δει την παράσταση! Είναι ένα χαιρέκακο σχόλιο, δίχως καμία βάση, που εκφράζει όχι τη σάτιρα αλλά το μίσος απέναντι σε αυτό που και εγώ εκπροσωπώ, για να καταλήξει σε μια **προσβολή** απέναντι σε έναν κλάδο... εγωιστικό, κακομαθημένο και παιδαριώδη (ακριβώς με αυτούς τους χαρακτηρισμούς), ανεκπαιδευτο και αμάθητο να κρίνει την πραγματική Τέχνη (του πληγωμένου από χειρίστες κριτικές στο παρελθόν Ινιάριτου, υποθέτω). Ας τον βάλει κάποιος να δει το «Ratatouille» (2007), παρακαλώ! Κατόπιν, έχουμε το συνονθύλευμα δράσης, εκρήξεων και οπτικών εφέ, με αναφορές στο μπλοκ-

CONTROVERSY

μπαστερικό franchise του «Ανθρώπου Πουλί» που κάποτε υποδυόταν ο χαρακτήρας του Μάικλ Κίτον. Μια χαριτωμενιά «σύμπτωσης», αφού μιλάμε για έναν ηθοποιό που η φήμη του εκτοξεύτηκε χάρη στο «**Batman**» (1989) του Τιμ Μπέρτον. Εδώ, ο Ινιάριτου στοχοποιεί τη μαζική παραγωγή του Χόλιγουντ, το «είδος» του σινεμά του Μάικλ Μπέι (για παράδειγμα), ξεχνώντας ίσως ότι τα διαφημιστικά του spots λίγο απέχουν από αυτό που ειρωνεύεται και, ενίοτε, ακριβοπληρώνεται για να παράγει. Για το «λιντσικό» μοντάζ της επί σκηνης παρέλασης τυμπάνων συνοδεία superheroes, διάττοντος... «κάτι» στον ουρανό και ξεβρασμένων μεδουσών (;) σε μια ακτή, σηκώνω τα χέρια ψηλά!

Για να... πουλήσει καλύτερα το φιλμ στο mainstream, ο Ινιάριτου έχει επιστρατεύσει ένα θαυμαστό επιτελείο αστέρων, με κυρίως κερδοσμένη την Έμμα Στόουν σε φυσικότητα και μια άλλου μήκους κύματος ευθραυστότητα στο έργο, ενώ ο Μάικλ Κίτον σολάρει **μανιασμένα** σε ένα «best of» της καριέρας του, χωρίς να ολοκληρώνει απαραίτητα ως χαρακτήρας. Απλά, μοιάζει με το score του drum kit που σε κρατάει σε εγρήγορση (μέχρι να σου διαλύσει το νευρικό σύστημα...). Η κατάληξη... ξεπουπουλιάζει το σενάριο (συνυπογράφεται από τέσσερα «ταλέντα»!), το οποίο εκσφενδονίζει εξυπνακίστικα τσιτάτα (πάρε για παράδειγμα τη σκηνή με το κωλόχαρτο και τις κουκίδες της... ανθρωπότητας) με την... αρετή της αφέλειας, ενώ ο Εμανουέλ Λουμπέσκι καταβάλλει σοβαρή προσπάθεια να δικαιώσει έστω τον δικό του μπελά στην όλη ιστορία.

Λυπήθηκα κάπου, αλλά μετά σκέφτηκα πως την ταινία την είχε σκηνοθετήσει ο Ινιάριτου και... μου πέρασε. Άσχετο. Η μοκέτα της... κιομπρικής «**Λάμψης**» που «πόζαρε» βγάζοντας μάτι σε έναν από τους διαδρόμους του θεάτρου, ήταν ένα κάποιο είδος αστείου;

CONTROVERSY

Από την πρώτη στιγμή μέχρι το τελευταίο του πλάνο, ο «Birdman ή (Η Απρόσμενη Αρετή της Αφέλειας)» του Αλεχάντρο Γκονζάλες Ινιάριτου συνοδεύεται από μια jazz μουσική επένδυση, που παραλλάσσει τα ίδια μοτίβα ξανά και ξανά, τρυπάει το μυαλό με την επαναληπτικότητα και την επιμονή της και αποτελεί, τελικά, το πιο ταιριαστό σχόλιο για την παράνοια που επικρατεί μέσα στο μυαλό του πρωταγωνιστή. Ταυτόχρονα, η συνεχής περιστροφή της κάμερας μέσα στα παρασκήνια του θεάτρου, οι ματιές που ρίχνει στον καθρέφτη, η συνεχής εναλλαγή των χρωματισμών, των σκιών και των εκτυφλωτικών φωτισμών της σκηνής δεν είναι παρά μια επίσκεψη σε έναν απόλυτα γοητευτικό κόσμο, που μπορεί να υπάρχει ή μπορεί να είναι η υλική υπόσταση ενός εφιάλτη, μια πραγματικότητα όπου ο «**Μαύρος Κύκνος**» συναντά τη «**Νύχτα Πρεμιέρας**» και οι δυο μαζί την Αποκάλυψη (και... 9 υποψηφιότητες για Όσκαρ).

Εξάλλου, ο κόσμος του «Birdman» είναι ένας κόσμος με μεγάλο κόστος και ο Ρίγκαν Τόμσον (του Μάικλ Κίτον) έχει ήδη πληρώσει το τίμημα. Ένας άνθρωπος εγκλωβισμένος σε ένα star system το οποίο τον καθιέρωσε αλλά και προσδιόρισε τη ζωή του για πάντα, συμπεριλαμβανομένων και των σχέσεών του με τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς του, ο Τόμσον είναι εγκλωβισμένος στο χθες και τρομοκρατημένος από το αύριο, όσο αντιλαμβάνεται τις συνέπειες της κάθε του απόφασης. Ακούγεται λίγο τυπικό και συνηθισμένο; Ως ιδέα, ενδεχομένως, ναι. Σε αυτές τις περιπτώσεις, όμως, δεν είναι το βασικό θέμα που κάνει τη διαφορά αλλά ο τρόπος εκτέλεσης. Και ο Ινιάριτου έχει την όρεξη και, ευτυχώς, τον τρόπο, για να κάνει μοναδική αυτή την ιστορία, δοκιμάζοντας νέα πράγματα, μακριά από βαριά δράματα και χωροχρονικά παιχνίδια. Σχεδόν.

Και αυτό γιατί ολόκληρη η ταινία είναι ένα φαινομενικά μοναδικό μονοπλάνο (στην πραγματικότητα, υπάρχουν κρυφά σημεία μοντάζ που ενώνουν τα επιμέρους, επίσης εκτενή, κομμάτια), το οποίο επιχειρεί να παρουσιάσει ταυτόχρονα την οπτική του Τόμσον για τη ζωή του και την πάλη του με τα φαντάσματα του παρελθόντος του (αν όλη αυτή η ιστορία σου φέρνει στο μυαλό την πραγματική αναλογία μεταξύ του Batman και του Μάικλ Κίτον, πολύ ορθά κάνει), να σχολιάσει ολόκληρο το σύστημα της βιομηχανίας και της κριτικής αντιμετώπισής της από τους ειδικούς (;) και να αφηγηθεί ουσιαστικά μια - κατά πολύ καθυστερημένη - ιστορία ενηλικίωσης.

Κι αν νομίζεις ότι τα παραπάνω οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε έναν καλογνωρισμένο αχταρμά, δεν χρειάζεται να ανησυχείς καθώς, στην πλειοψηφία τους, τα πράγματα λειτουργούν με ρυθμό, ενέργεια και - αρκετές φορές - πολύ (πικρό) χιούμορ, ένδειξη του πόσο καλή χρήση της κάμερας κάνει ο Ινιάριτου αλλά κυρίως απόδειξη του πόσο καθοριστική είναι η υποστήριξη του (δίκαια βραβευμένου με Όσκαρ πέρυσι για το «**Gravity**», δίκαια υποψήφιου και φέτος για το «Birdman») Εμανουέλ Λουμπέσκι στη φωτογραφία, η οποία αλλάζει συνεχώς χρωματική παλέτα όσο η ιστορία κινείται μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, παρασκηνίου και κεντρικής σκηνής, παρασέρνοντας μαζί τον θεατή στο προσωπικό ταξίδι ενός διαταραγμένου προσώπου. Αν υπήρχε έστω και κάποιος που να αμφέβαλε μέχρι τώρα για τις ικανότητες του Λουμπέσκι και το πόσο καιρία είναι η συμβολή του σε μια ταινία, μετά το «Birdman» θα ξεμείνει από επιχειρήματα, όσο... αρτζεντικά κόκκινα δίνουν τη θέση τους στο έντονο μπλε για να δώσουν και τα δυο τη θέση τους στα λευκά φώτα της σκηνής και το καθαρό φως του ήλιου, πάντα

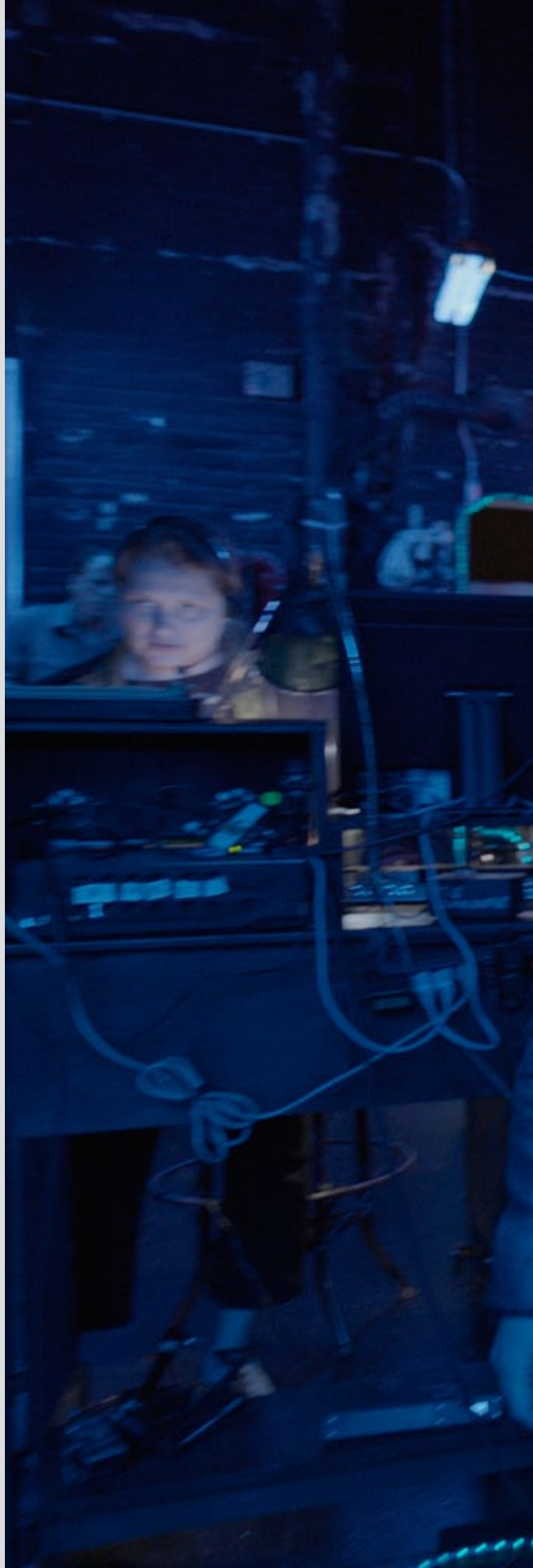

CONTROVERSY

έτοιμα να σχολιάσουν τα δρώμενα και να ρίξουν την κριτική ματιά τους δίπλα στην ηχητική μπάντα του φιλμ.

Στο επίκεντρο αυτής της τεχνικά άρτιας extravaganza, η ερμηνεία του Μάικλ Κίτον επαναφέρει στο προσκήνιο έναν υποτιμημένο τελευταία ηθοποιό, αποδεικνύοντας ότι το μόνο που χρειάζεται είναι να κοιτάξει κάποιος στο παρελθόν του για να επαναφέρει την κινηματογραφική του προσωπικότητα. Κάπου εκεί, βέβαια, μπορεί να διακρίνει κανείς και μερικές υπερβολικές εξάρσεις (όπως και στο σύνολο των ερμηνειών του καστ), όμως κάνοντας τον δικηγόρο του διαβόλου, οι εν λόγω στιγμές μπορούν να θεωρηθούν κομμάτι του συνεχούς παιχνιδίσματος μεταξύ θεατρικότητας και πραγματικότητας, μια ισορροπία που σίγουρα δεν είναι εύκολο να διατηρήσει ο Ρίγκαν Τόμσον (ή ακόμη και η ίδια του η οικογένεια, όπως αποδεικνύει και η «κόρη» του, Έμμα Στόουν), ή ακόμα και να ξεχωρίσει τα όρια μεταξύ των δύο. Εξάλλου, για χαρακτήρες που έχουν μεγαλώσει μέσα στον χώρο του θεάματος, ίσως ο θεατρνισμός να είναι και η λογική αντίδραση ακόμα και κάτω από τη σκηνή. >

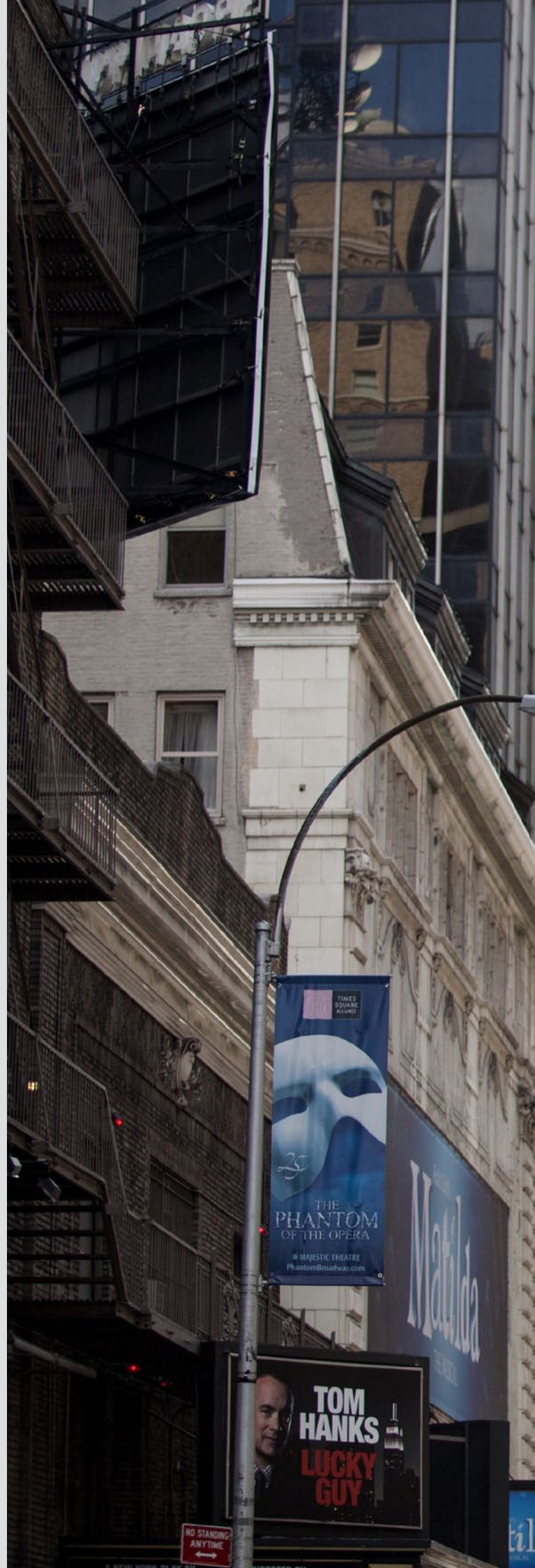

CONTROVERSY

Από την άλλη, όμως, η συνεχής αναφορά σχολίων και σύγχρονων αναφορών στον χώρο του θεάματος, φανερώνουν μια επιφανειακή πτυχή της ταινίας, τη στιγμή που η ίδια επιχειρεί να ασχοληθεί με περισσότερο διαχρονικούς προβληματισμούς, όπως είναι το ταξίδι μιας προβληματικής προσωπικότητας. Κατά στιγμές, φαίνεται σαν ο Ινιάριτου να κλείνει το μάτι με νόημα στον θεατή (σαν να έκανε ένα καλό αστείο), ξεχνώντας ότι η αλήθεια βρίσκεται αλλού (και ότι το αστείο μάλλον δεν είναι και τόσο καλό). Επιπρόσθετα, σε αρκετές στιγμές, φορτώνει τόσο τους διαλόγους με εξυπνακίστικα, αυτοαναφορικά σχόλια που κινδυνεύει να γίνει περισσότερο παρωδία του εαυτού του παρά μιας ολόκληρης βιομηχανίας.

Παρά τις μικρές γκρίνιες, όμως, αυτό που αξίζει να κρατήσουμε είναι πως το «Birdman» αποτελεί μια νέα αρχή τόσο για τον Μάικλ Κίτον όσο και για τον ίδιο τον Ινιάριτου, ο οποίος επιτέλους φαίνεται να ξαναβρίσκει τον εαυτό του μακριά από τα σενάρια του Γκιγέρμο Αριάγκα, καλλιτεχνικό διαζύγιο που είχε οδηγήσει αρχικά στην... καταστροφή του «**Biutiful**». Εδώ, ο Ινιάριτου μπορεί να μην παραδίδει το αριστούργημα της χρονιάς, όμως χωρίς αμφιβολία παρουσιάζει μια ταινία που τιμά και επιβεβαιώνει εκείνους που δεν έχασαν την πίστη τους σε εκείνον. Όπως δήλωσε και ο ίδιος, «όλοι μας έχουμε τον προσωπικό μας Birdman». Επιτέλους, εκείνος φαίνεται πως αντιμετώπισε τον δικό του.

CONTROVERSY

PARK

MISKOTELLE

M
Matilda

YOU
JUST
BLAW
\$10,000

Levi's

BUBBA
GUMP

Get

Discovery
THINGS YOU'VE NEVER SEEN

SAR

M
Matilda

M
Matilda

HELEN HA

ROCK
AGES

ROADWAY'S B

ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ (2014)

(MAPS TO THE STARS)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ

Καστ

Τζουλιάν Μουρ,
Μία Γουασικόφσκα,
Τζον Κιούζακ,
Ολίβια Γουίλιαμς,
Έβαν Μπερντ,
Ρόμπερτ Πάτινσον

Διάρκεια

111'

Διανομή

HOLLYWOOD
ENTERTAINMENT

του Ηλία Φραγκούλη

Μια οικογένεια με πολλά μυστικά έρχεται αντιμέτωπη με ένα πρόσωπο που στο παρελθόν θέλησε την καταστροφή της, ενώ μια «γειτόνισσα» - ηθοποιός ονειρεύεται να πάρει τον ρόλο της μητέρας της σε remake κλασικής επιτυχίας εκείνης. Τελικά, πόση... αρρώστια μπορεί να κρύβει το Χόλιγουντ;

Η παραδοξότητα της ταυτόχρονης εξόδου του «**Birdman**» και της τελευταίας ταινίας του Ντέιβιντ Κρόνενμπεργκ στη χώρα μας σε κάνει να μειδιάς, ειδικά αν είχες την... ατυχία να παρακολουθήσεις και τα δύο φιλμ. Σίγουρα, το πρώτο κερδίζει στα σημεία εντυπωσιασμού, αλλά το δεύτερο, έστω, προσπαθεί να καταπιαστεί περισσότερο ουσιαστικά με μια κριτική της βιομηχανίας του θεάματος, αγγίζοντας ψυχαναλυτικά τα σύνδρομα των ηρώων του. Χωρίς αυτό να σημαίνει πως δεν μιλάμε για αποτυχίες ολκής.

Στο φιλμ τού Κρόνενμπεργκ συναντάς ψήγματα από παρελθούσες δουλειές τού σκηνοθέτη, όπως η θεματική τού σώματος και της «μετάλλαξης» (ο χαρακτήρας που υποδύεται η Μία Γουασικόφσκα έχει φανερά και κρυφά εγκαύματα από ένα ατύχημα που, όπως αποδεικνύεται στην πορεία, προκάλεσε σκόπια, με αυτοκαταστροφικό στόχο επίσης), δίπλα σε ένα... σκορποχώρι προβληματικών, που θέλει να ειρωνευτεί βιτριολικά τον κόσμο της showbiz, τα δυσλειτουργικά οικογενειακά δράματα και τη δηθενιά του «new age», σπιριτουαλιστικού τρόπου ζωής, με μερικά... φαντάσματα να μετατρέπουν το όλο **αστείο** σε τραγέλαφο αστοχίας.

Ο τρόπος που η ιστορία και οι ήρωες μπλέκουν μεταξύ τους μοιάζει να το έχει σκάσει από σαπουνόπερα που, όμως, δραματιζείται σε... ψυχιατρείο, μέσα από απανωτά κόμπλεξ και βίτσια που συνήθως οδηγούν σε σχέσεις αιμομιξίας, είτε με ζωντανούς είτε με νεκρούς (!) και κορυφώσεις που συνοδεύονται από τα αδικοχαμένα πνεύματα των νεκρών, «εύρημα» που θέλει ισχυρές δόσεις ηρεμιστικών χαπιών

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

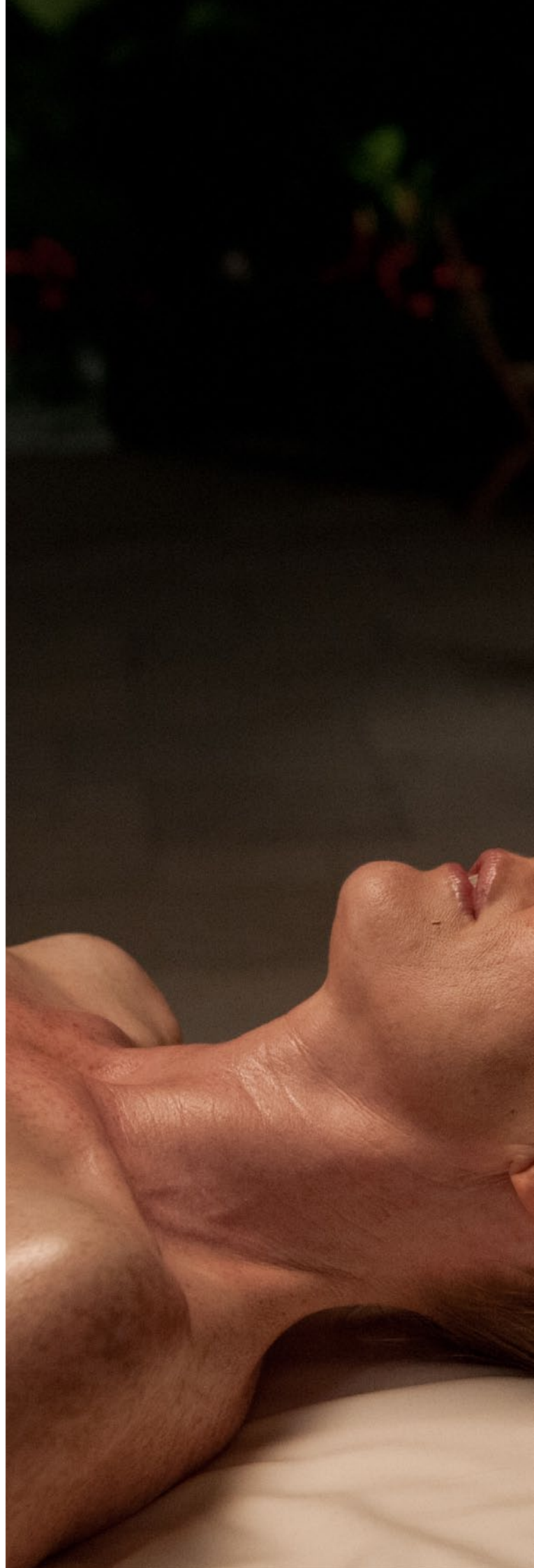

Είναι μια για δέσιμο και πάει στο Χόλιγουντ να βρει τον αδελφό της που ήθελε να παντρευτεί και να κάψει τους γονείς της. Ή κάτι τέτοιο. Τόσο ψηλά έχει ανέβει η ταρίφα στην ψυχανάλυση, ε;

(λέγε με και drugs) για να γίνει απολύτως κατανοητό και αποδεκτό. Επιπλέον, η λανθάνουσα σε τόνους διδασκαλία των ηθοποιών (όχι ακριβώς το ατού του Κρόνενμπεργκ εδώ και κάμποσα χρόνια...) υποστηρίζει μονάχα ένα αίσθημα αμηχανίας του καστ απέναντι στον σκηνοθέτη και το σεναριακό υλικό του, τα οποία **εκθέτουν** καριέρες σε βαθμό... κακουργήματος (βλέπε το τριολέ στο κρεβάτι της Τζουλιάν Μουρ, την ίδια να χοροπηδάει τραγουδώντας το «Na Na Hey Hey Kiss Him Goodbye» ή το επικό λάθος του post production στη σκηνή του εμπρησμού δίπλα στην πισίνα).

Το μόνο κομμάτι που δείχνει να στέκει και να ενδιαφέρει μέχρι ενός σημείου είναι η «υποπλοκή» του βίου και της καριέρας του μπάσταρδου αλλά superstar πιτσιρικά - γόνου του αντρόγунου ενός ψυχαναλυτή - μασέρ - τηλεπωλητή βιβλίων life coaching (έλεος, δηλαδή!) και μιας μάνας που περισσότερο νοιάζεται ως ατζέντισσα του παιδιού της παρά για την ανατροφή του, που όμως αυτοκαταβιβάζεται από τις ατάκες τις οποίες εκστομίζει ο Έβαν Μπερντ, παίζοντας και με μια θρασύτητα σιγουριάς που δεν έχει προηγούμενο. Ειλικρινά, έχουμε ξαναδεί αποτυχημένες ταινίες από τον Κρόνενμπεργκ τα τελευταία χρόνια. Τούτη εδώ, όμως, πρέπει να είναι η **γελοιωδέστερη!** Πιο γελοία και από τον ίδιο τον κόσμο του Χόλιγουντ, που ματαιώς προσπαθεί να αποδομήσει... κλινικά χιουμοριστικά.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν ακολουθείς έναν σκηνοθέτη που αγαπάς ακόμη και όταν... στουκάρει με την αποτυχία, κανείς δεν μπορεί να σε σταματήσει. Θέλεις να έχεις προσωπική πείρα, ό,τι και ν' ακούσεις από πριν για μια ταινία. Μερίδα αυτών των fans θα αποπειραθεί μέχρι και να υπερασπιστεί τούτο το έργο. Οι... κανονικοί θεατές μην λένε πως δεν είχαν προειδοποιηθεί κατόπιν αφόρητης πλήξης και σαστιμάρας στο βλέμμα!

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ (2014)

(MY OLD LADY)

Είδος

Δραματική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Ίσραελ Χόρογουιτς

Καστ

Κέβιν Κλάιν,
Κριστίν Σκοτ Τόμας,
Μάγκι Σμιθ,
Ντομινίκ Πινόν

Διάρκεια

107'

Διανομή

FEELGOOD

της Κατερίνας Ανδρεάκου

Αμερικανός συγγραφέας με οικονομικά προβλήματα και προσωπικούς δαίμονες κληρονομεί ένα τεράστιο διαμέρισμα στο Παρίσι από τον πατέρα του. Τα σχέδιά του να το πουλήσει άμεσα καταστρέφονται από την παρουσία της 90χρονης που ζει στο διαμέρισμα και της υπερπροστατευτικής της κόρης.

Υπό έναν γαλλικό νόμο, ο ιδιοκτήτης ενός ακινήτου μπορεί να έχει έναν ισόβιο ενοικιαστή που κανείς δεν μπορεί να πετάξει έξω. Και ο αποτυχημένος, κυνικός και πικρόχολος συγγραφέας βρίσκεται ακριβώς σε αυτή τη θέση, με τη συμπαθέστατη ηλικιωμένη κυρία και την κόρη της να αρνούνται να εγκαταλείψουν το διαμέρισμα. Η συγκατοίκηση των τριών θα φέρει στην επιφάνεια μυστικά και ψέματα που θα ξανανοήξουν αλλά και θα γιατρέψουν βαθιές πληγές.

Η ταινία βασίζεται στο ομώνυμο θεατρικό του σκηνοθέτη - σεναριογράφου της, Ίσραελ Χόρογουιτς, ο οποίος έχει μακρά καριέρα στο αμερικανικό θέατρο. Όχι όμως και στο σινεμά. Και οι δυο μορφές τέχνης, αν και παρόμοιες σε πολλά σημεία, διαφέρουν σημαντικά σε άλλα. Έτσι εδώ έχουμε ακόμη ένα παράδειγμα του φαινομένου «λειτουργεί μια χαρά στη σκηνή / αποτυγχάνει στην οθόνη», μιας και ο δημιουργός της μοιάζει να μην μπορεί να ξεπεράσει τη «θεατρικότητα» του έργου του. Ίσως ο Χόρογουιτς θα έπρεπε να αφήσει κάποιον άλλο, πιο έμπειρο κινηματογραφικά και ίσως νεότερο από τα δικά του... 75 χρόνια, να μεταφέρει το θεατρικό του στο σινεμά, δίνοντας έτσι στην αρκετά ενδιαφέρουσα ιστορία περισσότερη ενέργεια και αφηγηματική ισορροπία, αλλά και στο έξοχο πρωταγωνιστικό της τρίο (πολυβραβευμένοι όλοι τους σε θέατρο και σινεμά) την ελευθερία να ερμηνεύσουν τους ρόλους τους όπως εκείνοι κρίνουν καλύτερα, αντί να παρουσιάζονται κατά καιρούς πιο «στημένοι» από ό,τι τους αξίζει.

Ως έχει, η ταινία αρχικά παρουσιάζεται και υπόσχεται να είναι μια κομεντί καταστάσεων, με τον Κλάιν και τη Σμιθ,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας τύπος και βρίσκει στο σπίτι που κληρονόμησε στο Παρίσι μια γριά. Να ζήσετε, να τη θυμάστε...

δυο από τους πιο προικισμένους ηθοποιούς σε κωμωδία και δράμα, να συγκρούονται για το ποιος θα επικρατήσει, και τη Σκοτ Τόμας, ως νευρωτική αλλά και κρυφο-ρομαντική κόρη της Σμιθ, να προσπαθεί να βγάλει άκρη. Ωστόσο, πολύ γρήγορα οι προσδοκίες διαψεύδονται, με τα κωμικά στοιχεία να είναι υποτονικά, σχεδόν αναιμικά, και να εξαφανίζονται προς το δεύτερο μισό της ιστορίας, όπου οι δραματικές αποκαλύψεις και τα φαντάσματα του παρελθόντος που ενώνουν τους ήρωες ανάγουν αναπάντεχα την ιστορία σε οικογενειακή τραγωδία. Πρόκειται για μια ταινία η οποία έχει πρόβλημα ταυτότητας: όχι απλά δεν ξέρει τι είναι, αλλά και τι θέλει να είναι. Πολλά τα σκοτεινά δραματουργικά στοιχεία που απομυζούν την όποια αρχική κωμική αίσθηση, ενώ και οι ίδιοι οι ηθοποιοί φαίνεται να μην ξέρουν πώς ακριβώς να ερμηνεύσουν τους χαρακτήρες τους. Ο Κλάιν μας χαρίζει κάποιες στιγμές αβίαστου γέλιου, μέχρι που η ιστορία σκοτεινιάζει απροσδόκητα, οπότε και μπαίνει στον αυτόματο πιλότο, όπου συναντά τις δυο κυρίες, Σμιθ και Σκοτ Τόμας, οι οποίες βρίσκονται εκεί σχεδόν εξαρχής.

Το να γκρινιάζεις για μια ταινία σαν κι αυτή μοιάζει λίγο σαν να θυμώνεις με τον... Μπάμπι το ελαφάκι. Είναι γενικά συμπαθής, με αγαπημένους πρωταγωνιστές και μια ρομαντική αύρα νοσταλγίας (ένεκα Παρισίου, αλλά και του ότι ο νεότερος χαρακτήρας της ιστορίας είναι άνω των 55), όμως κάποιες ιστορίες απλά δεν κάνουν για το σινεμά - τουλάχιστον όχι, όταν ο ηλικιωμένος δημιουργός τους τις καταδικάζει σε μια άنيση αφήγηση και μια γηριατρική αίσθηση. Κρίμα.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αξιζει μόνο αν έχεις την περιέργεια να δεις αυτούς τους τρεις πρωταγωνιστές μαζί. Επίσης, αν είσαι μιας κάποιας ηλικίας (προσωπικά τα κριτήρια ποια είναι αυτή). Και αν σου αρέσει η στερεοτυπική, «τουριστική» αλεικόνιση του Παρισιού.

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

